

Stresszlabda

Mikor rákérdezett, azt mondtam, reklámajándék, egy konferencián kaptam. Stresszlabda. Nem voltam felkészülve, hogy tovább faggat.

– Melyik cégtől? – kérdezte Kriszti, nekem pedig torkomon akadt a szó.

– Coca-Cola – nyögtem ki némi gondolkodás után. – Náluk sok a stressz. Folyton versengenek a Pepsivel – próbáltam megalapozottan hazudni.

– De az egyik oldala tele van karcolással.

Tényleg akadt néhány, bár egyáltalán nem volt zavaró.

– Leejtettem a villamoson. Ráléptek.

– Miért nem piros? – ekkor vesztettem el a türelmemet, mint általában, ha sarokba szorítanak.

– Honnan tudjam? Kérdezd meg a marketingesüket!

Nem firtatta tovább. Előbb megtúrta, később megszerette. Tényleg szép volt. Áttetsző, akár egy hatalmas borostyán, puha és formázható, kellemes tapintású, mint a telt női mellek. Mindketten vonzódtunk a telt női mellekhez. Én férfiként természetesen, ő pedig az első találkozásunk óta hasonlókat szeretett volna magának, teli tejjel és egy szoptató kisbabával a végén.

Nicolt élőben először egy téli napon láttam a villamoson. Ült lesütött szemmel, csak nézett maga elé, de feltűnő ruhákat viselt, a haját is kibontva hordta, így azonnal felismerem. Különös jelenség volt, egyszerre próbálta magára irányítani a figyelmet, egyúttal mint ha szégyellt is volna valamit. Kék szeme és platinaszőke haja megbizsergetett, sosem volt ilyen barátnőm, pedig folyton hasonló lányokról fantáziáltam. Hetek teltek el, mire meg mertem szólítani. Két-három alkalommal láttam, mindig a Nyugatnál szállt le, ahol én is, gyakorlatilag szomszédok voltunk.

Egy márciusi napon aztán leejtette a retiküljét. Jobban mondva kiverték a kezéből leszálás közben. Nem tudott azonnal utána nyúlni, bevásárlótáska is volt nála, gyorsan felkaptam.

– Köszí – suttogta meglepetten, majd sietve megindult.

Tartottam a tempót, közvetlenül mellette sétáltam. Véletlenül se akart a szemembe nézni. A bizalmatlanság normális lehetett a helyzetében, erre akkor még nem gondoltam. Végül rászántam magam, megszólítottam.

– Nicolnak hívnak, ugye? – béna kezdés, éreztem, ő viszont így azonnal átlátta a helyzetet, hirtelen magabiztossá vált. Többé nem akart lerázni, meglátta bennem az üzleti po-

tenciált. Én közben általános dolgokról próbáltam beszélgetni, bár továbbra is bizonytalan voltam, új és ismeretlen volt az egész helyzet.

– Tudod a nevem?

– Láttalak az oldalon. Dolgozol még?

– Szeretnéd, hogy dolgozzak? – kérdezte, mikor a kapualjba értünk.

Elejétől fogva tudtam, hogy hivatásos, sokat böngésztem akkoriban a prostik hirdetési oldalait. Az átlagosnál extrémebb vágyaim voltak, csak merszem nem, hogy megvalósítsam azokat. Végre ott volt a nagy lehetőség, de teljesen lefagytam, kivert a víz, csak álltam és meredtem magam elé.

– Szeretnél, vagy nem?

– Arra gondoltam, felhívnálak, amikor jó...

– Most jó.

Összerándult a gyomrom, valamit hebegtem, hogy csak ennyi meg ennyi pénz van nálam. Ő meg, hogy annyi pont elég. Felcipeltem neki az aldis kajával teli bevásárlószatyrot.

Az utolsó pillanatig bizonytalan voltam, hogy tényleg akarom-e, abban is, hogy megbánom-e, de abban voltam legkevésbé biztos, hogy élvezni fogom-e. Ehhez képest túlságosan is élveztem. Egy régóta nyögdecseelő kapcsolatból igyekeztem épp kiutat találni. Mások ilyenkor munkahelyi viszonyba kezdenek, párt cserélnek a haverjukkal, swingerklubba kezdenek járni, vesznek egy Porschét. Megint mások előremenekülnek és belefognak a *babaprojektbe*. Hogy számomra sem a kurvázás volt a megoldás, csak évek múltán láttam be.

Nicol volt a művészneve. A hirdetőoldalon külön rovatban szerepeltek a hozzá hasonló lányok. Az igazi nevét soha nem árulta el, bár nem is lett volna sok értelme megtudnom, hogy a keresztségben amúgy a Rómeó nevet kapta, hiszen egész lényében Júlia volt. Mindenben pontosan olyan, mint bármelyik gyönyörű nő, akivel dolgom volt: élmény vetkőztetni, izgató simogatni, érzéken csókolni, de a legizgalmasabb mégis az a pillanat volt, amikor benyúltam a bugyijába, és a megszokott, puha, nedves dombocskánál valami sokkal nagyobbat és keményebbet találtam ott.

Pár hónapig jártam hozzá rendszeresen, úgy havonta egyszer. Két aktus között sokat mesélt. Nem gondoltam volna, a nyolckeres górék között mennyi buzi és biszexuális akad, és milyen nagy a keletje a transzoknak. Nicol is a kerületben nőtt fel, serdülőkoráig pont olyan volt, mint a többi helybéli kis cigánygyerek, aztán elkezdte érezni, hogy mégiscsak különbözik. Fokozatosan alakult ki. Előbb csak női fehérneműt hordott, ami még nem tűnt fel a környezetének, aztán jött a smink és a női ruha, amit már mások is észrevettek. Végül a hormonok következtek, ami az ágyban változtatta meg.

Elmesélte, hogy verte össze az apja, mikor a börtönből hazatérve meglátta, hogy bebuzult a fia. Kiszórta a parókáit, fehérneműit, ruháit, cipőit és táskáit november végén a tócsákban álló udvarra, majd harminc, körgangon ácsorgó szomszéd szemé láttára őt is kirángatta a folyosóra egy szál tangában. Úgy kellett lefutnia, hogy magára kapjon valami göncöt a sárból. Az anyja és a bátyja végignézték, még csak fel sem álltak, egy árva szavuk sem volt, csak főzték tovább az üdvözlővacsorát.

Egyszer szólt, hogy ne keressem pár hétig. Egészségügyi szünetnek mondta, és hogy utána nagyon vár vissza. Homályosan fogalmazott, nehogy pontosan értsem, miről van szó, és pár hétig tényleg nem volt kapcsolható. Mikor ismét kicsöngött, meglátogattam. Végre igazi nőnek érezte magát, és ezt az ágyban is megmutatta. Nekem sem voltak ellenemre az esztétikusan formázott, D-s kosárméretű cicik. Hatalmasat keféltünk, majd az óra maradék, beszélgetős részében végig a melleivel játszottam.

Közben elkezdtek rendbe jönni a dolgaim Krisztával. Beadandóim is akadtak a levelezőn, hosszabb ideig nem kerestem Nicolt. Egy házibuliból tartottam épp hazafelé, amikor észrevettem, hogy a gyroszos srácok körbeállnak valamit. A távolból hallani lehetett egy men-

tőt. A járda szélén feküdt, véres duzzanat a fél arca, a ruhája cafatokban lógott, a mellkasa egy sállal volt átkötve, mindene csupa vér volt. Egy rendőr hangosan kérdezgette, ismeri-e valaki, tud-e róla bárki bármit, mert a telefonját és a pénztárcáját is elvitték a kopaszok.

Meglátott, bár nem voltam biztos benne, hogy felismert. Talán mondani akart valamit, mintha a keze is mozdult volna felém, de pár méterre voltak a török srácok, akiktől minden este a kaját vásároltam, nem mertem bevállalni. Rájuk köszöntem, s megszaporoztam a léptem, mikor az egyik megszólított.

– Jól széjjelverték, szomszéd – jellegzetes török akcentussal mondta, és többnyire vidám arcát most szomorúnak láttam.

– Idáig bukdácsolt. Itt esett össze.

– Ja, durva – mondtam, és sietve elindultam az utca túloldalára. Államvizsgán, állásinterjúk előtt, még a Krisztivel való első randin sem vert úgy a szívem, mint akkor. Azt éreztem, hogy mind le akarnak buktatni, hogy csakis azért gyűltek ott össze, hogy rám húzzák a vizes lepedőt, hogy én is egy nyomorult buzeráns vagyok. Menekülni akartam. Épp, hogy nem rúgtam bele Nicolba. Miközben átfurakodtam a tömegben, le sem vette rólam a szemét.

Ahogy az úttesthez értem, két parkoló autó között hirtelen ott hevert előttem. Egy óriási, véres, elasztikus borostyán. Visszanéztem. Mindenki őt, vagy az érkező mentőket figyelte. A felső lépcsőfordulóban van egy magas fémszekrény, vastagon áll rajta a por. Annak a te-
tejére rejtettem, betoltam, amennyire bírtam, s a következő konferencia után hazavittem.

Krisztivel azóta egész jó lett, még a szex is. Nemrég megszületett a baba, neki is ilyen szép tejmellei lettek, mostanában azokat gyurmázom inkább. Néha azért a szilikongömböt is használjuk, masszírozni például csodásan lehet vele. Persze sosem mondtam el neki, hogy mi is az valójában, honnan van és mennyit ér. Hogy egy ember napi nyolc órában kefélt, szopott és élvezett többszöri egymásutánban, ahogy szalagmunkások illesztik egybe a gépalkatrészeket. Még ha tulajdonképp alkatrészeket rakott össze ő is, csak nem a gyári útmutató szerint.

Penész

– *Nem akarok megint nőgyógyászhoz menni* – mondta. – *És azt a szagot sem bírom többé elviselni.*

A végén zavarodottan elhebegett *jobb volna, ha nem találkoznánk egy darabig* már nem osztott, nem szorzott semmit. Kinyomta a telefont, végigsimított kopasz fején, a kezére tapadt sűrű pihéket a trikójába dörzsölte. Különös: egy időben még reménykedett is, hogy egyszer újra nő ott valami. Hogy a hátáról, vagy a lábáról sikerül átültetni a szőrtüszőket, s ismét lesz haja, nem fog úgy kinézni negyvenévesen, mint valami jezsuita szerzetes. Végül inkább borotvával lehúzta az egészét. Arra legkevésbé sem számított, hogy egyszer tényleg újra nő ott *valami*. Hogy azok már nem hajszálok, hanem micéliumfonalak lesznek, még kevésbé.

Elővette a hűtőből a Finlandiát. Hét elején vásárolta, de a félliteres üveg kétharmada már hiányzott. Azzal mentegette magát, amit a neten olvasott, hogy az alkoholnak fertőtlenítő, gombaölő hatása van. Arról már nem igazán vett tudomást, hogy hiába nyakalja deciszámra a vodkát lefekvés előtt, minden reggel ugyanazzal a dohos légszomjjal és poshadt szájjal kel, mint vodka nélkül. Bár nem igazán emlékezett, milyenek voltak a vodka nélküli reggelek.

Ébredés után felhajtotta a köptetőt – biztos, ami biztos, abban is volt alkohol –, zsebkezdőjébe köhögte a nyálával szürke masszává csomósodó micéliumot. Fájt ez a köhögés, belegondolni sem mert, mi lesz a vége, egészen pontosan, hogy hová vezet. A micélium lényegében maga a gomba. Korábban azt sem tudta, mit jelent a szó, mostanra rutinos lett a latin szakkifejezésekben: *aspergillus fumigatus*, *penicillium notatum*, *cephalosporium ruti-li* – fejből sorolta, mint egy képzett mikológus. A penész képződése több szakaszra bontható, a micéliumot követi a konídium, majd a spórák időszaka. Jó ideje mindhárom jelen volt a testében.

Pont akkor kezdődött, amikor látszólag sínre kerültek a dolgai. Kinevezték beszerzési csoportvezetőnek, a lakáshitelt és a tartásdíjat így már alkudozás nélkül tudta fizetni, Budára is visszaköltözhetett. És persze megjelent Vanda.

Kezdetben szokatlan érzés volt annyi fiatallal együtt lógni, de mióta a lány először be-libbent irodája ajtaján egy hatalmas aktaköteggel, s hebegve megkérdezte, jó helyen jár-e az új kampány költségvetésével, már semmin sem lepődött meg. Nézte azokat a természet által tökéletesre alkotott formákat, és csak annyit mondott, *jobb helyen nem is járhatnál*. Arra álmaiban sem számított, hogy három nap múlva már együtt vacsoráznak, az este végén pedig úgy juttatja csúcsra az ajkaival a lány, mintha ebből szerzett volna diplomát, nem pedig marketingből a Közgázon. Barna hajú, magas és karcsú, igazi modelltalakat volt, pont az ideálja.

A következő hónapokban wellness-hotelek, Balaton-felvidéki gasztrópanziók zengtek Vanda nyögdecslésétől, ő pedig olyan belvárosi szórakozóhelyeken töltötte hétvégi estéit, melyeknek a létezéséről sem tudott korábban. De legalább úgy nézett végre a felesége szemébe, hogy nem sütötte le kényszeredetten a sajátját. Megint valami közösen megkötött szerződést kellett felbontaniuk. Pár nappal korábban tette ki Facebookra a Vandával készült képeit, biztos lehetett benne, hogy Anitát eszeveszetten érdekli majd a lány.

– *Láttam a kis barátnődet* – próbálta fanyarra venni a hangnemet. – *Jól megvagytok?*

– *Nagyon jól, kösz. Mindig is bejöttek a fiatal csajok, tudod* – mélyütés, talán mélyebb, mint kellett volna. Biztos a gyerekekkel vág vissza. Szégyellte, hogy nem foglalkozik vele eleget. Igaz, a felesége erőszakolta ki, hogy legyen, de mégiscsak az ő fia volt, valamiért mégsem vágyott rá különösebben, hogy lássa.

Azt az estét is Vanda barátaival töltötték, amikor először hallotta a lány finom megjegyzését, hogy megnőtt a pocakja. Tényleg alább adta az edzést, nem kardiózott annyit, mint a válást követő hónapokban. De most ennél többről volt szó. Hazatérve a lány penészszagra kezdett panaszkodni. Ő nem érezte, és hát amúgy is, hol lenne penész egy újjépítésű budai lakásban, könyörgöm. Vanda tovább erősködött, hogy mennyire érzékeny rá, így keresni kezdték a mosógépben felejtett nedves ruhát, sporttáskában hagyott izzadt cuccokat, de semmi.

Másnap már ő is érezte. A lány zuhanyozni ment, közben szétnézett a hálósobában. Az ágy mögött találta meg, elhúzva a faltól méretes, kékeszöld penészfoltok éktelenkedtek. Nem szólt Vandának, inkább megpróbálta elnyomni a szagot, kevés sikerrel.

Közben újra nekiállt edzeni. A beszólás után három napig nem evett mást, csak fehérjeturmixot, reggel letolta a legkeményebb programot az ellipszistréneren, mégsem ment le a pocak. Sőt, mintha nőtt volna, folyamatos puffadással, alhasi feszítéssel kísérve.

Ekkortájt érkezett a céghez Kornél. A férfi – inkább kölyök – alig lehetett harminc, mikor kinevezték ügyvezető igazgatónak. Személyi asszisztensnek Vandát választotta. A lány kampánymenedzserként dolgozott, költségvetéseket rakott össze reklámokhoz, addig alig beszélt

a munkájáról. Innentől kezdve viszont egyre gyakrabban hallotta Kornél nevét, hogy épp min dolgozik, hogy szerinté mi működik jól, mi nem a cégnél. Hogy milyen sorozatokat néz, hova jár edzeni, mik a kedvenc éttermei. Ahová aztán neki is el kellett vinnie a lányt.

– *A beszerzési terület mindennek a kulcsa, Péter. Vanda nagyon jól teljesített az elmúlt hónapokban, ő fogja leghatékonyabban érvényesíteni a cégünk érdekeit. Nem szeretném, ha ezt kudarcként élnéd meg. Nagyon fontos tagja vagy a csapatunknak!* – szótlánul hallgatta a ri-
zsát, miközben Kornél tudtára hozta, hogy fölé helyezi a kis barátnőjét.

Előbb kirúgta a marketingigazgatót, egy haverját ültette a helyére. Kirúgta a hr-vezetőt, oda belülről nevezett ki egy csajt, akivel többször látták együtt munkaidőn kívül. Végül ki-
rúgta az ő főnökét, a beszerzési igazgatót is, majd Vandát léptette elő. Akkortájt már töb-
ben pedzegették, hogy a lány kavár Kornéllal. Mikor rákérdezett, meggyőzően tagadott.

– *Megcsináltad a vizsgálatot?* – kérdezte szenvtelenül Vanda, miközben levette a bugyit. –
Múltkor háromnapos folyásom volt utánad.

A lány előléptetését ünnepelték aznap. A Menzában foglalt asztalt, de végig azt érezte,
hogy elveszítette a hatalmát fölötte. Szex közben sem múlt el az érzés. Vanda máskor min-
dig nyitott szemmel csinálta, most végig csukva tartotta. Egyiküknek sem sikerült elévezni.

– *Ez egy más hüvelygomba-faj. Új kúp kell rá* – állapította meg a nőgyógyász pár nap
múlva a lánynál. Az ő ondójában semmit nem mutatott ki a szűrés, valami mégsem volt
rendben a testével. Puffadt, bőfögött, egy hét alatt háromszor fordult meg a háziorvos-
nál, aztán egy gasztroenterológus kiderítette, hogy a bélfórájával vannak gondok. A gom-
bák teljesen kiszorították a baktériumokat, amik az egészséges emésztésért feleltek volna.

Másnap a kollégák az irodai hűtő körül tülekedtek. – *Mit eszik ez, baszki? Ellepte az egé-
szet* – szörnyülködtek, majd észrevéve őt, csendben eloldalogtak. Egyedül maradt a széles-
re tárt hűtő előtt, melyben három polcon keresztül terpeszkedett a penész, vékony bundá-
val borítva a gyümölcsöket, zöldségeket, felvágottakat és sajtokat, a hűtő közepe felé sűrű-
södve, míg végül egybefüggő, szürkés-kék vattává nem csomósodott az ő előző napi ebéd-
maradékán. Vegyszerrel sikerült csak kitakarítani. Többé nem rakott bele ételt.

Kornél táppénzre küldte, kérte, vegye komolyabban a problémát. Vettek tőle vért, vi-
zelet, széketmintát. *Aspergillus fumigatus, penicillium notatum, cephalosporium rutilium* –
ezeket mutatta ki első körben a tenyésztés. Ott nyüzsögtek a testében, s az orvos igyeke-
zett úgy tenni, mintha értené, persze nem értette. Következett a táppénz, és a gomba el-
leni gyógyszerek. No meg a kedélyeskedés, hogy mit se csüggedjen, ennyi penicillinnel
a testében legalább biztosan nem kap trippert.

A táppénzből ki tudta ugyan fizetni a rezsit, a lakás törlesztőrészletét, a gyerektartást, de
Vanda extra igényeire, mint fesztiválozás a VIP-szektorban, koncertek az Arénában, hétvé-
gék a Balaton-felvidéken, már nem futotta. A lányt egyre jobban zavarta, hogy közös va-
csoráik otthon, de legjobb esetben is egy kockásterítés kisvendéglőben zajlanak kedvenc
Michelin-csillagos budai éttermei és a Gozsdu-udvar helyett. Egyre kevesebbszer hívta,
többnyire csak dobott egy üzenetet messengeren, hogy aznap mégsem ér rá.

Egyik este felhajtott mindent, ami a fertőtlenítő vodkából megmaradt, odataxizott a lány
lakásához. Egyedül találta, Vanda szánakozva nézett rá, miközben ő dülöngélve, magából
kikelve ordította, hogy *valld be, mi van köztetek! Leszoptad, megbaszott, ugye?*

– *Lefeküdtünk párszor, ennyi. Nem akarok tőle semmit* – mondta szenvtelenül, s neki
mintha rozsdás késeket forgattak volna a gyomrában.

– *Ha velem maradsz, megbocsájtok?* – kavarodott bele saját kérdésébe, majd elaludt a lány
kanapéján.

Tulajdonképp ügyesen számolta ki, mikor hagyja el. Külsején a következő hetekben kezd-
tek csak megjelenni a penészfoltok. Be kellett mennie az irodába a táppénzes igazolást le-
adni. Cetli várta a billentyűzetébe tűzve, sporttáska az íróasztala mellett. *Nálam maradt
néhány cuccod. W.* – ennyi állt a papíron. Csupán ez a *W* jelezte a rövid szöveg végén, hogy
kitől érkezett. Így írt alá mindent, az sms-eit, ímélejt, post-itjeit és Facebook-üzeneteit:

W. A Cassiopeia volt a kedvenc csillagképe, az apja mutatta neki kislánykorában, mikor még élt, Vanda így a monogramját is duplavévé alakította.

Végül már egész testét kezdte ellepni a penész, és semmit sem tudott tenni ellene. Nap-hosszat csak ült, vagy feküdt otthon, fáradt volt, de négyszer-ötször azért mosakodott, mosakodás után lement megvenni a kaját, amit internetes féligazságokat összeolvasva állított össze mindenféle gombaölő élelmiszerekből, vodkából és pálinkából. Egyre jobban hiányzott a fia, el is döntötte, hogy több időt tölt ezután vele, de meg akarta várni, hogy rendbe jöjjenek a dolgai. Mégsem viheti oda, hogy úgy lássa őt, meg a lakást, a penészes falakkal, sarokban halmozódó piásüvegekkel. Eleinte Finlandiát vett fertőtlenítő gyanánt, aztán egyre nehezebben jött ki a pénzből, áttért az olcsó, tescós vodkára.

Olvasott egyszer egy könyvet. Valami Nyúl nevű amcsi fickóról szólt, abban az állt, hogy amikor valakinek gyereke lesz, fizikálisan pusztulni kezd. Továbbadta a génjeit és kész, megtette a dolgát, átadja testét az enyészetnek. *Mekkora baromság* – gondolta. Neki pont akkor kezdett enyészni a teste, mikor elhanyagolta a gyerekeit.

Aggasztóan nehezen vett már levegőt, de az orvosok nem tudtak vele mit kezdeni. A micéliumok mindenhová betüremkedtek, ha felköhögte őket, az sem segített, másnap kezdődött minden előlről. A reggelek voltak a legijesztőbbek. Néha olyan légszomjjal ébredt, partra vetett halként kapkodott oxigén után.

Vanda már nem vette fel neki, az sms-eire sem válaszolt. Először rendelt lányt a lakására.

– *Szia, Kata vagyok* – mosolygott az ajtóban, megszólalásig, mint abban a régi Pepsi-reklámban. Barna hajú, magas és karcsú, modellalkatú lány volt – szinte az ideálja.

– *Ma este Vanda leszel* – mondta tőle szokatlan határozottsággal, hisz nem hobiból töltött három órát azzal, hogy találjon egy külsőre hasonló lányt a hirdetőoldalon.

Visszafogott undor és szolid rettegés tükröződött a szemében, ahogy az öblös hörgést hallgatta, miközben a férfi teste ütemesen hullámozott felette. Ez őt nem érdekelte különösebben. Átadta magát az érzésnek, közben minden idegsejtjével a Vandával töltött egyik balatoni éjszakájukat idézte fel. A végén hanyatt vágta magát, s halkán zihálva, sípoló tüdővel elmotyogta, hol találja a pénzt. A lány falféren magára rángatta a fehérneműt, felmarkolta a tízezeseket és elviharzott.

Olyan a tüdeje, mint egy penészes mosogatószivacs – mondta az orvos a bátyjának sajnálkozva boncolás után. Angliából utazott haza, hogy elrendezze a lakást. El kellett adni, de az exfeleség képtelen volt intézkedni. Minden sértettsége mellett teljesen összehuht. *Hogy mi lesz a gyerekekkel, hogy mennyire szerette az apját* – nyöszörögte. A lakást kipucolták, fertőtlenítettek, a falakat újrafestették. A hűtőt sehogy sem sikerült kitakarítani, pár nap után mindig felbukkantak a szőrös párnácskák, inkább kidobták.

Egy dologgal nem sikerült mit kezdeniük. Abban reménykedtek, hogy a leendő vevők nem akarnak majd benézni minden bútordarab mögé. Különösen az ágy mögé nem, ahol a penész minden pucolás, meszelés, festés és tapétázás után újra felbukkant a falon, apró, zöldeskék, nedves foltokban, mindig ugyanott.

– *Ismerős ez a forma* – szólalt meg a bátyja barátnője.

– *Ismerős?* – kérdezte meglepetten a férfi.

– *Aha. Az égről. Olyan, mint az a csillagkép. Nem jut eszembe a neve.* ■ ■ ■

■ **Szerényi Szabolcs** (1986): író, költő, szerkesztő. Budapesten él, a reklámmal és médiával foglalkozó Kreatív magazin főszerkesztő-helyettese. 2015 óta publikál verseket és novellákat. Első novelláskötete a FISZ gondozásában 2017 tavaszán jelenik meg.